

даному випадку необхідно виявити, що дуже важливо, наскільки ефективна експериментальна методика проведення навчально-виховного процесу чи методика, що ґрунтується на класичній системі з використанням навчальної програми з фізичного виховання 2003 року.

Для цього нами був проведений аналіз динаміки приросту показників на кінець навчального року по кожній із досліджуваних груп юнаків. У цьому випадку експериментальна методика виявилась надзвичайно ефективною. Зокрема, якщо з бігу на 100 м юнаки експериментальної групи на кінець навчального року покращили дані на 0,5 с, то юнаки контрольної групи лише на 0,3 с; з бігу на 1000 м на 0,45 с юнаки експериментальної групи, а у юнаків контрольної групи погіршився на 0,06 с; у 6-хвилинному бігу на 174 м у експериментальній групі і лише на 22,4 м у контрольній; у стрибках у довжину з місця у експериментальній групі приріст на кінець навчального року складав 11,8 см, у контрольній – 1,8 см; у згинанні і розгинанні рук в упорі від підлоги у експериментальній приріст – 4,1 рази, у контрольній – на 0,5 рази результат погіршився; у підніманні тулуба в сід за 30 с у експериментальній приріст – 4,6 рази, у контрольній – 1 раз. Отже, із наведених результатів виконання тестових вправ на кінець навчального року ефективність експериментальної методики проведення навчально-виховного процесу з фізичного виховання значно перевищує загальноприйнятту методику.

ВИСНОВКИ

1. Експериментальна методика з проведення навчально-виховного процесу з фізичного виховання зі студентами першого курсу, в процесі якого використовувались елементи народної фізичної культури виявилась більш ефективною, ніж загальноприйнята.

2. Проведені дослідження свідчать, що доцільно і необхідно під час проведення практичних занять з фізичного виховання ознайомлювати студентів з народними традиціями фізичної культури, а також проводити фізкультурно-спортивні заходи із залучення їх до участі у різних конкурсах, народних обрядах та звичаях, змаганнях, що несуть елементи народних традицій фізичної культури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Канишевський С.М. Науково-методичні та організаційні основи фізичного самовдосконалення студентства. – К.: ІЗМН, 1999. – 270 с.
2. Элашвили В.И. Традиции грузинской народной физической культуры и современность. – Тбилиси: Мецниереба, 1973. – 24 с.
3. Присяжнюк С.І., Краснов М.П., Козубей П.С. Вплив мотиваційних пріоритетів на ефективність занять фізичного виховання студентів аграрних вищих навчальних закладів. – Донецьк: Теорія і практика фізичного виховання. – № 3. – 2004. – С. 188-191.
4. Присяжнюк С.І. Дисперсійний аналіз впливу на біологічний вік студентів різних чинників у річному процесі фізичного виховання у ВНЗ / С.І. Присяжнюк // Наук. часоп. НПУ імені М.П. Драгоманова. Сер. 15 „Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт)”. – К.: Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова, 2015. – Вип. 11 (66) 15. – С. 124-130.
5. Присяжнюк С.І. Використання елементів оздоровчо-спортивного хортингу для підвищення рівня фізичної підготовленості студентів / С.І. Присяжнюк // Теорія і методика хортингу. – збір. наук. праць. К.: Паливода А.В., 2015. – Вип. 4. – С. 170-177.
6. Приступа Є.Н., Пилат В.С. Традиції української національної фізичної культури (частина 1). – Львів: Троян, 1991. – 104 с.
7. Раевский Р.Т., Канишевский С.М. Здоровье, здоровый образ жизни студентов. – Одесса: Наука и техника, 2008. – 556 с.
8. Williams M. Lifetime: Fitness and wellness // A personal choice. – Wm. C. Brawn publishers (Third edition), 1986. – 368 p.
9. Zebrowski P. T. Symbol of symmetrical development: the reception of the YMKA in Poland // The international journal of the history of sport, 1997. – Vol. 8. – #1. – P. 96-110.
10. Kinney, E. D., & Clark, B. A. (2004). Provisions for health and health care in the constitutions of the countries of the world. Cornell International Law Journal, 37, 285–355.

УДК378.147:004:802

Н.В. Маковецька
Запорізький національний університет
м. Запоріжжя

СИСТЕМНИЙ І ОСОБИСТІСНИЙ ПІДХОДИ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ АНДРАГОГІЧНОЇ МОДЕЛІ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ІНСТРУКТОРІВ З ФІЗКУЛЬТУРИ ТА ВИХОВАТЕЛІВ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

У статті розкриваються наукові погляди на сучасні вимоги до професійної діяльності педагога; стисло подаються відміни андрагогічної моделі від педагогічної; висвітлюються принципи, завдання андрагогіки; розкривається сутність системного підходу, його різні аспекти; визначаються основні позиції особистісного підходу, його мета і шляхи реалізації в процесі професійного розвитку педагогів; подаються авторські визначення таких понять, як професійний розвиток інструкторів з фізкультури та вихователів дошкільних навчальних закладів, а також освітньо-оздоровлювальна діяльність у дошкільному навчальному закладі.

Ключові слова: андрагогіка, андрагогічна модель, системний підхід, особистісний підхід, професійний

розвиток, освітньо-оздоровлювальна діяльність.

Н.В. Маковецкая. Системный и личностный подходы к реализации андрагогической модели профессионального развития инструкторов по физкультуре и воспитателей дошкольных учебных заведений.

В статье раскрываются научные взгляды на современные требования к профессиональной деятельности педагога; кратко подается отличие андрагогической модели от педагогической; освещаются принципы, задачи андрагогики; раскрывается сущность системного подхода, его различные аспекты; определяются основные позиции личностного подхода, его цель и пути реализации в процессе профессионального развития педагогов; подаются авторские определения таких понятий, как профессиональное развитие инструкторов по физкультуре и воспитателей дошкольных учебных заведений, а также образовательно-оздоровительная деятельность в дошкольном учебном заведении.

Ключевые слова: андрагогика, андрагогическая модель, системный подход, личностный подход, профессиональное развитие, образовательно-оздоровительная деятельность.

N. Makovetska. System and personal approaches to the implementation of the andragogical model of professional development for physical education instructors and tutors of preschool educational institutions.

The article reveals the scientific views on the current requirements for the professional work of the teacher; briefly served contrast andragogical model of teaching, which is that in the course of study the student organization is fully responsible for defining the scope of training; highlights principles - the priority of self-study, the use of positive life experience, correcting outdated experience, individual approach to learning, elective training, reflexivity, updating the results of training, personal development, as well as the problem of andragogy - the monitoring of typical and individual problems of teachers, assistance in self-determination, Creating the conditions for understanding the prospects for professional and personal growth, the formation of the situation intersubjective interaction; the essence of the system approach, its various aspects - structural, functional, genetic and predictive, as well as a more differentiated approach, according to which a systemic approach requires a system-targeted, systemic-functional, system-integrative, system-structural, system and communication, system-management, systematic and historical aspects; It defines the basic position of the personal approach, its aim and the realization of the process of professional development of teachers; such provisions are determined by the central personal approach - each person is a unique phenomenon, personality and her professional development is the aim of andragogical model, a person is not an object and subject of the educational activity; serves the author's definitions of concepts such as professional development for physical education instructors and tutors of preschool educational institutions, as well as education and improving activity in preschool educational institution.

Key words: andragogy, andragogic model, system approach, personal approach, professional development, education and recreation activities.

Загальновідомим є той факт, що інтерес до проблем професійної підготовки педагога, його особистісних якостей, формування вершин професіоналізму існував з моменту виникнення педагогічної науки й знайшов відображення як у класичній зарубіжній педагогіці, так і в спадщині українських прогресивних мислителів і педагогів минулого.

Водночас слід зазначити, що модернізація системи освіти на сучасному етапі розвитку суспільства висуває нові вимоги до професійної діяльності фахівців дошкільних навчальних закладів загалом й організації ними освітньо-оздоровлювальної діяльності зокрема. Їх зміст полягає у застосуванні педагогами нових технологій, формуванні нових орієнтирів щодо вирішення проблем оздоровлення дошкільників.

Метою статті є висвітлення основних положень системного та особистісного підходів до реалізації андрагогічної моделі професійного розвитку інструкторів з фізкультури та вихователів дошкільних навчальних закладів у сфері освітньо-оздоровлювальної діяльності.

З огляду на вищевикладене, неабиякого значення набуває професійний розвиток інструкторів з фізкультури, а також вихователів дошкільних навчальних закладів у сфері освітньо-оздоровлювальної діяльності, яка розглядається нами як безперервний комплексний процес, що охоплює професійне навчання фахівців, а саме: оволодіння ними професійними знаннями, уміннями і навичками, набуття професійного досвіду з метою досягнення педагогічної майстерності. В межах нашого дослідження під освітньо-оздоровлювальною діяльністю у дошкільному навчальному закладі будемо розуміти спеціально організований, нормований процес взаємодії фахівців, вихованців та їхніх батьків, спрямований на реалізацію комплексу педагогічних заходів, спрямованих на засвоєння дошкільниками, систематизованих знань, умінь і навичок здорового способу життя.

Сучасні вимоги до професійної діяльності педагога, як зазначає у своїх дослідженнях В. М. Вакулєнко, формуються під впливом традицій домінуючої культури, соціально-культурних умов, соціально-економічних і політичних перетворень [1, с. 18]. Науковець дійшла висновку, що на сучасному етапі розвитку суспільства існують об'єктивні передумови для освітніх реформ, здійснення яких неминуче призвело до реорганізації й реконструкції системи підготовки педагогічних працівників, адже державну політику щодо реформування педагогічної освіти визначають ідеї неперервної освіти, перехід до інформаційного суспільства, інтеграційні процеси в освітній діяльності. Це зумовлено, насамперед, приєднанням до Болонського процесу, прагненням вдосконалити систему підготовки і професійного розвитку педагогів на основі оновлення змісту освіти, модернізації навчальних технологій з урахуванням досягнень розвинених країн світу.

Така педагогічна дійсність сприяла народженню і подальшому розвитку науки андрагогіки (від гр. aner, andros – дорослий чоловік, зрілий чоловік + ago – веду), що розкриває теоретичні та практичні проблеми навчання, виховання,

освіти і самоосвіти дорослої людини протягом всього її життя [2, с. 25; 6, с. 26].

За Л. Б. Лук'яновою, освіта дорослих – це пролонгований процес розвитку людини (особистості, громадянина, індивідуальності, фахівця), який відбувається протягом усього життя. Причому визначення варіативних підходів до відбору змісту навчання відбувається з урахуванням специфіки використання системи неперервної освіти в цілому та її окремих компонентів [4, с. 74 - 75].

Отже, андрагогічна модель, на відміну від педагогічної, передбачає організацію навчання таким чином, що той, хто навчається, повністю відповідає за визначення галузі навчання, оцінку корисності навчання, вибір методів, а також за оцінку результатів навчання, він виступає у якості основної рушійної сили навчання, у той час як той, хто навчає, відіграє роль координатора, "архітектора" форм і можливостей навчання.

С. У. Гончаренко визначає пріоритетними завданнями андрагогіки опрацювання змісту, організаційних форм, методів і засобів навчання дорослих, а також визначення оптимальних інтервалів між періодами інтенсивного навчання [2, с. 25].

З огляду на визначення і пріоритетні завдання андрагогіки, її характеризують такі головні принципи:

- 1) пріоритетності самостійного навчання;
- 2) використання наявного позитивного життєвого досвіду (перш за все соціального та професійного), практичних знань, умінь, навичок фахівця в якості бази навчання та джерела формалізації нових знань;
- 3) коригування застарілого досвіду і особистісних установок, що перешкоджають засвоєнню нових знань;
- 4) індивідуального підходу до навчання на основі особистих потреб з урахуванням соціально-психологічних характеристик особистості і тих обмежень, що можуть накладатися на процес навчання, а саме: наявність вільного часу, фінансових ресурсів тощо;
- 5) елективного навчання – надання тому, хто навчається, свободи вибору цілей, змісту, форм, методів, джерел, засобів, термінів, часу, місця навчання, оцінювання результатів навчання;
- 6) рефлексивності – свідомого відношення до процесу навчання;
- 7) затребуваності результатів навчання професійною діяльністю того, хто навчається;
- 8) системності навчання;
- 9) актуалізації результатів навчання - їх швидке використання на практиці;
- 10) особистісного розвитку фахівця [6, с. 26 - 27].

В межах нашого дослідження з'ясуємо андрагогічні основи професійного розвитку особистості, що закладаються у момент її переходу із системи шкільного навчання на наступний етап безперервної освіти.

На думку І. А. Колеснікової [3, с. 13 – 17], безперечно, професійна освіта вже має андрагогічний потенціал, що простежується в залежності від початкової установки навчального закладу і реалізується на різних рівнях проникнення у глибини засвоєння тієї чи іншої спеціальності. Це може бути:

- придбання конкретних умінь і навичок, що дозволяють виконувати локальні операції і дії, вирішуючи тим самим окремі практичні завдання;
- засвоєння методик організації діяльності, технологій здійснення тих чи інших процесів;
- накопичення (оновлення) теоретичних відомостей, що здійснюється фрагментарно чи системно;
- формування професійно-особистісних установок, системи цінностей, пов'язаних з перебуванням у професії, знаходження смислу професійної діяльності, тобто вироблення власної філософії професії.

У випадку поєднання означених рівнів один із них все рівно залишається домінуючим, визначаючи якість підсумкового результату. Але тільки за відповідних умов людина, яка набуває спеціальність, паралельно оволодіває здатністю бути суб'єктом власного професійного розвитку. І. А. Колеснікова дійшла висновку, що це відбувається тоді, коли процес навчання набуває андрагогічних характеристик.

Після отримання професійної освіти досить серйозною загрозою, на наш погляд, є відставання здатності людини адаптуватися до темпів змін оточуючого її світу. На жаль, традиційна базова освіта не встигає за соціальними, економічними, інформаційними, професійними змінами, принципово не може забезпечити людину знаннями, вміннями, навичками, а також особистісними якостями на все життя. Саме в таких умовах неабиякого значення набуває професійне навчання людини на робочому місці, що сприяє її подальшому професійному розвитку.

В межах андрагогічної моделі це навчання має бути комплексним, відкритим (здатним до збільшення обсягу), спрямованим на інтереси, потреби і практичну діяльність конкретних працівників, орієнтованим на усталені культурні традиції тощо.

Пріоритетними андрагогічними завданнями професійного навчання на робочому місці є:

- здійснення моніторингу типових і індивідуальних проблем працівників;
- надання допомоги у самовизначенні та виборі необхідного розвивального у професійно-особистісному відношенні освітнього маршруту;
- створення умов для позитивного настрою і розуміння перспектив професійного й особистісного зростання;
- формування ситуації міжсуб'єктної взаємодії під час навчання;
- надання кожному працівнику можливості самовираження і самоствердження у середовищі колег за рахунок презентації особистого позитивного досвіду.

Отже, андрагогіка є яскравим прикладом вираження загальних тенденцій розвитку сучасного наукового знання, в силу чого вона може входити як складова і до теорії педагогіки, і до теорії освіти дорослих, залишаючись самостійною галуззю знань.

Беручи до уваги пріоритетні завдання андрагогіки, визначені С. У. Гончаренком, а також її головні принципи, у межах андрагогічної моделі висвітливо підходи, що є сьогодні актуальними у професійному розвитку особистості.

Передусім, це – системний підхід.

Докладніше зупинимось на тлумаченні цього поняття, що є, на думку В. Л. Ортинського [5, с. 17], збірним, адже ним позначають методологічні напрями, запозичені з різних наук і об'єднані тенденцією вивчення своїх об'єктів як систем. В основі цього підходу – відмова від однобічних аналітичних, лінійно-причинних методів дослідження, а основний акцент зроблено на цілісності інтегрованих якостей об'єкта, їх походженні, тому увагу зосереджено на виявленні зв'язків і взаємин і в межах об'єктів, і з навколишнім середовищем. Системний підхід передбачає виокремлення системи, структури, елемента як на рівні системи в цілому, так і кожної її підсистеми, з урахуванням такого кінцевого результату, якому підпорядковано функціонування системи.

Неабиякий внесок у розробку системного підходу внесли такі науковці, як О. Ю. Оболенський, В. В. Цветков та ін..

Так, В. В. Цветков визначив низку аспектів, що найбільш повно висвітлюють сутність системного підходу, а саме: структурний аспект; функціональний аспект; генетико-прогнозуєчий аспект системного об'єкта [7, с. 14].

Більш диференційовано розглядає аспекти системного підходу О. Ю. Оболенський, який виокремлює: системно-цільовий аспект, що визначає цілі діяльності системи та її елементів; системно-функціональний аспект, що вказує на функції системи; системно-інтегрований аспект, що розкриває механізм збереження та розвитку системи; системно-структурний аспект, що розкриває внутрішню організацію системи; системно-комунікаційний аспект, що розкриває зв'язок системи з іншими системами; системно-управлінський аспект, що визначає зміст управлінських рішень; системно-елементний аспект, що розкриває відносно-елементарні компоненти системи; системно-історичний аспект, що розкриває етапи розвитку системи, її цінності, звичаї і перспективи [8, с. 87 - 94].

Отже, системний підхід виступив результатом розвитку теоретико-методологічного рівня психології, де людина стала інтегральною ланкою системи професійної діяльності, вивчення якої неможливе без виділення суб'єкта професійної діяльності – "людини-професіонала" як ланки, що організовує систему, спрямовує її на досягнення певного, заздалегідь заданого результату.

Наступний підхід, на якому зупинимось докладніше – особистісний, який, за К. К. Платоновим [11, с. 190 - 217], є синтезом напрямів педагогічної діяльності навколо її головної мети – особистості. Побудова особистісного підходу розглядалась науковцем як цілісний педагогічний процес у єдності своїх елементів, зі специфічними цілями, змістом, технологією. К. К. Платонов зазначав, що однією з головних ознак особистісного підходу є його пріоритетна мета – розвиток особистості в її автономності, самостійності, відповідальності, сталості духовного світу, де найголовнішими цінностями стають саморозвиток і самореалізація.

Думку К. К. Платонова розділяє О. М. Пехота [9, с. 37], яка наполягає на тому, що особистісний підхід є важливим психолого-педагогічним принципом, методологічним інструментарієм, основу якого становить сукупність вихідних концептуальних уявлень, цільових установок, методико-психодіагностичних та психолого-технологічних засобів, які забезпечують більш глибоке цілісне розуміння, пізнання особистості і на цій основі – її гармонійний розвиток.

Отже, центральним положенням особистісного підходу є новий погляд на особистість, що включає такі основні позиції: будь-яка особистість є унікальним явищем, тому вона гідна поваги (навіть якщо не є зразковою); особистість, її професійний розвиток є метою педагогічної системи; особистість є не об'єктом, а суб'єктом освітньої діяльності [10, с. 45].

З огляду на результати досліджень І. Д. Бежа, Є. В. Бондаревської, А. В. Мудрика, В. В. Серікова, В. О. Сластьоніна, особистісний підхід у професійному розвитку розглядається нами як синтез напрямів педагогічної діяльності навколо її головної мети – особистості фахівця, як пояснювальний принцип, що розкриває механізм особистісних новоутворень; принцип свободи особистості фахівця в освітньому процесі (вибір пріоритетів, освітніх шляхів, формування власного, особистісного досвіду; спирається на відповідні особистісні якості: основні потреби, спрямованість особистості, ціннісні орієнтації, життєві плани, настанови, домінуючі мотиви діяльності тощо.

Його пріоритетною метою сьогодні є професійний розвиток особистості фахівця в її автономності, самостійності, відповідальності, сталості духовного світу, рефлексії; урахування провідних мотивів сучасної освіти, де неабиякого значення набуває формування професійної компетентності особистості; теоретичні пошуки визначення сутності, структури та функцій особистісно-діяльнісного підходу до професійного розвитку.

Реалізація особистісного підходу в професійному розвитку передбачає постійне вивчення та знання індивідуальних особливостей фахівця, його поглядів, інтересів, звичок тощо; діагностування і моніторинг рівня сформованості професійних якостей; оперативну зміну тактики взаємодії залежно від обставин, що склалися; створення умов для самовиховання та саморозвитку особистості фахівця; розвиток самостійності, ініціативи, здатності до об'єктивної оцінки результативності професійної діяльності.

Проте існують різні відтинки тлумачення науковцями особистісного підходу.

Так, одним із його проявів є особистісно орієнтований підхід, що передбачає створення навчально-виховного середовища та врахування своєрідності індивідуальності особистості у розвитку та саморозвитку. Важливим моментом у цьому підході є визнання того, хто навчається, активним суб'єктом діяльності, а отже, становлення суб'єкт-суб'єктних стосунків.

Згідно з дослідженнями В. Д. Будака, О. М. Пехоти та ін. [10, с. 38 - 42], особливостями реалізації особистісно орієнтованого підходу є проектування навчального процесу на основі визначення і врахування потреб, бажань і можливостей згідно з результатами особистісного діагностування, а також використання таких активних форм і методів навчання, як діалог, полілог, створення "ситуації успіху", драматизація дидактичних ситуацій, рольові ігри, індивідуальні заняття, творчі роботи, проблемні заняття тощо.

Отже, застосування системного та особистісного підходу безперечно слід визначити одними з основоположних в реалізації андрагогічної моделі професійного розвитку інструкторів і вихователів дошкільних начальних закладів у сфері освітньо-оздоровлювальної діяльності. Перспективи подальших досліджень вбачаємо у подальшому вивченні методологічних засад професійного розвитку фахівців дошкільних начальних закладів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вакулєнко В. М. Акмеологічний підхід у теорії й практиці вищої педагогічної освіти України, Білорусі, Росії (порівняльний аналіз) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора пед. наук : спец. 13.00.01 „Загальна педагогіка та історія педагогіки” / Валентина Миколаївна Вакулєнко. – Луганськ, 2008. – 37 с.
2. Гончаренко С. У. Український педагогічний словник / Семен Устинович Гончаренко. – К. : Либідь, 1997. – 376 с.
3. Колєснїкова І. А. Образование как фактор изменения человека / И. А. Колєснїкова // Образование: будущее общества человечества : сб. науч. тр. – СПб., 1993. – С. 13–17.
4. Лук'янова Л. Б. Провідні особливості навчання дорослих / Л. Лук'янова // Освіта дорослих : теорія, досвід, перспективи : зб. наук. пр. — К. – Ніжин : Вид. ПП Лисенко М.М., 2009. – Вип. 1. – С. 72-79.
5. Ортинський В. Л. Педагогіка вищої школи : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / Володимир Львович Ортинський. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.
6. Педагогіка вищої школи: словник-довідник / упоряд. О. О. Фунтїкова. – Запоріжжя : ГУ “ЗДМУ”, 2007. – 404 с.
7. Reformuvannya derzhavnogo upravlinnya v Ukraїni: problemi i perspektivi / [keriv. kol. avt. V. V. Tsvėtkov]. - K. : Oriyani, 1998. - 363 s.
8. Obolens'kiy O. YU. Derzhavna sluzhba Ukraїni: [navch. posib.] / O. YU. Obolens'kiy. - K. : KNEU, 2003. - 344 s.
9. Pėkhota O. M. Individualizatsiya profesiyno-pedagogichnoї pidgotovki vchitelya: avtoref. dis. na zdobuttya nauk. stupenya doktora ped. nauk: spets. 13.00.04 "Teoriya i metodika profesiynoї osviti" / Olena Mikolaїvna Pėkhota; APN Ukraїni; Institut pedagogiki i psikhologii profesiynoї osviti. - K., 1997. - 52 s.
10. Pidgotovka maybutn'ogo vchitelya do vprovadzhennya pedagogichnikh tekhnologiy: navch. posib. / O. M. Pėkhota, V. D. Budak, A. M. Stareva, ta in. ; za red. I. A. Zyazyuna, O. M. Pėkhoti. - K. :A.S.K., 2003.-239 s.
11. Platonov K. K. Osobistisniy pidkhid yak printsip psikhologii / K. K. Platonov // Metodologichni i teoretichni problemi psikhologii. - M., 1969. - S. 190-217.

УДК 378.014.5:796

Малєнюк Т.В., Косївська С.В.
Кїровоградський державний педагогічний університет
їменї Володимира Винниченка

СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД НА ІНТЕНСИФІКАЦІЮ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

У статті охарактеризовано сучасний погляд на інтенсифікацію процесу фізичного виховання у вищій школі. З'ясовано сутність поняття «інтенсифікація». Визначено основні шляхи інтенсифікації навчального процесу з фізичного виховання у вищій школі: удосконалення організації навчального процесу; оптимізація; індивідуалізація; гуманізація навчального процесу; впровадження сучасних освітніх технологій; формування позитивної мотивації студентів до занять; застосування ефективних форм і методів контролю та оцінки знань і навчальних досягнень студентів; формування професійної готовності викладачів фізичного виховання; покращення матеріально-технічного та санітарно-гігієнічного забезпечення занять.

Ключові слова: інтенсифікація, навчальний процес, фізичне виховання, студенти.

Малєнюк Т.В., Косївська С.В. Современный взгляд на интенсификацию физического воспитания в высшей школе. В статье охарактеризовано современный взгляд на интенсификацию процесса физического воспитания в высшей школе. Выяснено сущность понятия «интенсификация». Определены основные направления интенсификации учебного процесса по физическому воспитанию в высшей школе: усовершенствование организации учебного процесса; оптимизация; индивидуализация; гуманизация учебного процесса; внедрение современных технологий образования; формирование положительной мотивации студентов к занятиям; использование эффективных форм и методов контроля та оценки знаний и учебных достижений студентов; формирование профессиональной готовности преподавателей физического воспитания; улучшение материально-технического и санитарно-гигиенического обеспечения занятий.

Ключевые слова: интенсификация, учебный процесс, физическое воспитание, студенты.

Malenuk T.V., Kosivska S.V. Modern view on intensification of physical education in the High School. The purpose of research: to characterize modern view on intensification of the educational process of physical education in the High School. Methods of research: theoretical analysis and generalization of reference.

Results: It is revealed concept of «intensification». It is determined that intensification of the educational process provides achievement in studying of desirable results at the expense of intensification of students' and teachers' mental abilities. Analysis of the concept of «intensification» showed that this process is complex enough, goes far beyond pedagogical problems, but objective factors of social and economic, spiritual, and political development of society makes it current.

It is determined and substantiated basic ways of intensification of educational process of physical education in the High School: improving the organization of educational process; optimization, individualization, humanization of the educational process; introduction of modern educational technologies; forming of students' positive motivation to lessons; employment of forms and methods of control, and estimation of knowledge and students' educational achievement; forming of physical education teacher's professional preparedness; improvement of logistics and sanitary providing of study.

Conclusions: It is defined that intensification of educational process provides quality of higher physical education, which